

K. VAN DER GEEST

schop omhoog steken konden ze niet. Sommigen waren zoo vermoeid dat ze naar huis gereden moesten worden; oude Jacob moest men naar het huis van zijn zoon rijden en naar bed brengen.

Een week later lag hij, achterover in een grooten stoel, daar voor het raam. Als er arbeiders langs kwamen, die naar hun werk gingen, keken ze in, en groetten; hij stak zijn hand op en groette terug.

De dominee, die meegewerkt had toen het water de polder dreigde te overstroomen — zoo maar met zijn jas uit en met hemdsmouwen, die hem los om de armen fladderden, kwam hem opzoeken.

— En, Jacob?, vroeg hij.

Jacob probeerde te lachen; hij lachte alsof hij zichzelf het een of ander had te verwijten.

— Hier lig ik nu, zei hij. Ik krijg geen schop meer in handen, dominee.

Hij zei het een beetje triest. Hij had den laatsten tijd vaak gedacht, dat het nog eens zoover zou komen met hem. Hij had er over geprakkezeerd, toen hij, den avond voor de doorbraak aan het strand kwam, te laat om zijn maats nog te helpen bij het werk, dat daar gedaan moest worden. Het had hem benauwd, maar hij vergat het weer, toen hij, met die anderen samen, tegen de elementen vocht.

Nu was het echter zoover.

— En het is niet anders, zei hij, berustend. Er zijn dingen, die een mensch wel kan, en dingen, die een mensch niet kan.

— Jij hebt in jouw tijd wel kunnen werken, zei de dominee, terwijl hij keek naar Jacobs handen, die in één week al wit geworden waren.

Jacob knikte.

— en nu moet je leeren rusten.

— Dat moet ik, gaf Jacob toe.

En dat zou hij ook wel; hij had zooveel geleerd in zijn leven!